

Húsvéti szám

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket,
ők pedig követnek engem.” /Jn 10,27/

2017. április 14.

Tartalomból:

- Húsvéti út (1)
- A Húsvét is az Úr napja (2-3)
- In memoriam Katona Zsigmond (4-6)
- Megtérésem vargabetűje (7-8)
- Húsvéti játszóház (8)
- In memoriam Ádám Jenő énekkar (9-10)
- Gyülekezetünk életéből (11)
- Hirdetések (12)

Húsvéti út

A leghosszabb húsvéti elbeszélés a Feltámadott Jézus és az emmausi tanítványok találkozásáról szól. Lukács evangéliuma 24. fejezetében olvashatjuk (Lk 24,13-35). A történet eleje és vége között hatalmas a különbség. Az elején két elkeseredett ember halad az úton, a végén pedig már két boldog és erős hitű tanítvány. Mi történt közben? Átélték Jézus gyógyító, szívet átformáló munkáját. Ma mi is átélhetjük azt, ami velük történt!

Először **Jézus nélkül** mentek az úton. Fájó emlékekkel tud csak menni az, aki nélküle jár. Állapota „szomorú”, szó szerint komor, mogorva tekintetű (17. vers). Mi hogyan járjuk életünk útját? Milyen a tekintetünk, mi tükröződik arcunkon? Reményvesztettség, megbántottság, szemrehányás, szegyenkezés, zavar?

Másodszorra azt az állapotot élik át, amikor **Jézus velük megy**. Jézus kezdeményezi a találkozást, ő szegődik hozzájuk. Elmondhatják neki panaszait, kudarcaikat, feltehetik neki kérdéseiket. Csodálatos bibliáóra veszi kezdetét. Bárhol nyitják fel, idézik fel az Írást, minden Órála szól! Megnyitja szemeiket az új látásra (31-32. vers). Ugye, tudunk annak örülni, amikor Róla szól az igehirdetés, az életpélda, a személyesen átélt esemény?

Harmadszorra, amikor Jézus eltűnik a szemük elől, akkor is Vele mennek tovább, azaz **mindig Jézussal** járnak az úton! Nézőkből és hallgatókból követőkkel lettek. „Még abban az órában útra keltek” (33. vers), mert mondanivalójuk van, ami megtölti érzelmeiket, ami visszatarthatatlan. Jézus szállást vett az otthonukban, a szívükben. El tudjuk-e, el akarjuk-e mondani másoknak, ami a Jézussal való találkozáskor történt? Tanúskodunk-e arról, hogy Ő életünknek és halálunknak Ura, hogy kezében vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai (Jel 1,17-18)?

Az emmausi út az életünk útját példázza. Hatvan futamatnyi... Rövid vagy hosszú, de ezen az úton kell, hogy megtörténjen hitünk születése!

Boldog húsvéti utat kívánok mindenkinek, mindig Jézussal!

/Kenyeressy Károly l.p./

A Húsvét is az Úr napja

„Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható. Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten igéjéért és Jézus bizonyágtételéért. Lélekben elragadtattam az Úr napján, és hátam mögül hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába.” /Jel 1,8-11/

Kr.u. 304-ben Diocletianus üldözi a keresztyén közösségeket. Közel 50 fős gyülekezeten ütnek rajta a rómaiak, miközben azok a vasárnapot ünnepeleik. Letartóztatták őket és mézárszék jellegű kihallgató terembe vitték és államellenes cselekedettel vádolták meg őket.

Védőbeszédet hangzottak el a szájukból: „*Azt ünnepeleik ami az Úré!*” – Nem Diocletianus úré, hanem Krisztus Urunké!

„*Nem hanyagolható el ami az Úré!*” – Nem a római világúr, hanem a világmindenség Uráé!

„*Az Úr napja nélkül nem lehetünk!*”

A XXI. század elején élni akaró keresztyén gyülekezet, egyházunk népe, benne Te, vajon mit felelsz a végső kérdésre: mit és miért ünnepeleik Húsvékor, az Úr napján?

János, Pathmosz-szigetén, a száműzetés, a nyomorúság helyén van. Nem a római császár és a világ megítélése miatt, hanem Isten beszédéért, Jézus Krisztus bizonyágtételéért, a Róla való tanuskodás miatt, amely az egyik legveszélyesebb tett az akkori világrend szemében.

Most ünnepeleik a Húsvét ünnepe. Valaki majd odahaza, valaki a természetben, valaki a szereteteinél, valaki pedig közösségekben fog ünnepeleik. De vissza fogunk emlékezni arra, hogy milyen lélekkel tettük ezt? Miként hatott

ránk Krisztus kereszthalála és feltámadása? Mit láttunk meg és mire fogunk emlékezni majd: a keresztre, a halálra, az elmúlásra, a közönyre? Vagy meglátjuk az új élet kezdetét, az örök élet reménységét ... a megöletett Bárányt, aki értünk szenvedett, de megdicsőült és felemelkedett a világmindenség trónusára. Aki előtt mindenki, a római császár, de még a mai ember is térdre kényszerül. Mert Krisztus a kezdet és a vég, az elindulás és a beteljesedés.

A történelemből már tudjuk, hogy mi lett a Római Birodalommal, mi lett a római Császárokkal ... De vajon ma, megértjük, megérezzük, hogy milyen hatalmas a „húsvéti evangélium”: a halál fölött győzedelmeskedett az élet, a világság!

Az öregedő apostol a szigeten nem az úrvacsora kenyerét tör, hanem egy gyülekezetben prédikál, hanem messze mindentől - talán a földi életének a végét várva - leírja látomásait az utódoknak, köztük nekünk is. A legfőbb ünnep, a legnagyobb diadal elbeszélésének, hirdetésének sajátos módján.

Hiszen e titokért és valóságért üldöztek minket, de mára kegyelemben fogadottak lettünk. Kósza emberek voltunk, mára Krisztus népévé lettünk. De mindez nem magunkért, hanem az Ő érdeméért kegyelemből!

Lássuk meg, hogy nem a római Császár, nem János apostol, nem mi szerezzük, rendezzük az ünnepet, hanem maga a dicsőséges Úr!

De hol van ez a dicsőséges Úr ma közöttünk? Beszélünk róla, látjuk-e a trónuson ülőt? Vagy az önző vágyaink, önmagunk és elképzeléseink megvalósítása sodor magával minket?

Ne azért ünnepeljünk, mert be van írva a naptárba, hanem lássuk meg az ünnep valódi tartalmát és lényegét: Krisztus trónra kerülését, győzelmét, diadalát!

Bár milyen furcsa is, de legszebben a Jelenések könyve beszél ünnepről, az Úr napjáról, amely uralkodói nap. Nem a mi uralkodásunk napja, nem az én napom, hanem a világmindenség Urának, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság ünnepe és napja.

Nem a római Császár, és nem az én szabadnapom vagy a szabad hétvégém, hanem Krisztusé!

Ugyan az a nap, mint amikor reggel lett és az asszonyok, a tanítványok elmentek a sírhoz és Ő nem volt ott.

Ugyan az a nap, amikor megjelent a féltő tanítványoknak a zárt ajtó mögött.

Ugyan az a nap, amikor nyolcadnapra megjelent Tamásnak is, hogy megmutassa sebeit, és ugyan az a nap, amikor eljön teérted is!

De ekkor nem a tanítványok, nem az asszonyok, nem Tamás, és nem is te és nem is én leszünk a középpontban, hanem a feltámadott Krisztus, aki békességet, bűnbocsánatot, hitet és örök életet hoz!

A Húsvétünk is az Úr napja, a mindenható Isten királyi uralmának az ideje, amely nekünk adatik. Te odaszánod-e ezt az időt, vagy engedsz a csábításnak? Küzdesz-e érte, hogy ott legyél, hogy Vele legyél? ... Vagy magával ragad a mai világ és annak hangzatos szava: „minek elmenni a

templomba, hiszen a lelkész úgy is unalmasan prédikál”.

Pedig Krisztus küzdött érted is!

Nem messze vannak a csodák, nem elérhetetlenek a távolságok, hanem a Húsvét titkaként itt van közöttünk. Szánd oda a legféltettebb és legszentebb idődet, és éld át a csodát: nekünk feltámadott, élő, győztes Krisztusunk van! Ámen.

/N.R./

Feltámadt!

Egy édes titkom van nekem.
Fénnyel betölti életem,
mosolyra nyitja számát:
a Megváltó feltámadt!

Nem, nem maradt a sír ölén.
Ujjongok az örömtől én,
hisz nem vagyok már árva.
Nincs többé sírba zárva.

Velem van nappal, éjjelen.
Mindig velem, mindig velem.
Az úton Ő vezérel
oltalmazó kezével.

Virágok, illatozzatok!
Húsvéti, tiszta fény ragyog
elűzve minden árnyat:
a Megváltó feltámadt!

Túrmezei Erzsébet

In memoriam Katona Zsigmond

Pál korinthusiakhoz írott első levelének 15 részéből, a válogatott versek alapján:

1-4: Eszettekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok.

Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdetem is nektek, hacsak nem hiába lettetek hívők.

Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint,

eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint,

12-14: Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is...

16-17: Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.

19: Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk...

35-38: De megkérdezhetné valaki, hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet...

58: Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Minek után Pál apostol Korinthusban befejezi a szolgálatát, a gyülekezetben több probléma üti fel a fejét, amelyre az apostol - többek között ebben a levélben is - válaszol. Egy egész fejezetet szentel arra, hogy a korinthusi gyülekezetet tanítsa, bátorítsa, vigasztalja, figyelmeztesse a feltámadás csodájára.

Korinthusban voltak némelyek, akik egyszer csak elkezdték megkérdőjelezni a halottak feltámadását. Érdekes, hogy nem is annyira a Krisztus feltámadását, hiszen Pál apostol le is írja, hogy sokan találkoztak a feltámadott Krisztussal, mégpedig azért, mert Ő megjelent Kéfasnak, a tizenkettőnek, aztán egy alkalommal több, mint ötszáz atyafinak egyszerre. Végül boldogan mondja: legutoljára, mint egy torzszülőttnek, nekem is megjelent. Sokan látták a feltámadott Krisztust, találkoztak és beszéltek vele. Ettől kezdve pedig: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Pál apostol tehát újból elmondja azt, amit már elmondott. Így kezdi a 15. fejezetet: „Eszettekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdetem nektek”. Nem fogok mást mondani. Semmi újat ne várjatok. Ezt már megmondtam nektek. Ezt kellene komolyan venni, ebben kellene megmaradni, és ezáltal egészen bizonyosan üdvözültök is.

Két dolgról szólt: arról, hogy Jézus Krisztus megfeszített, meghalt a mi bűneinkért és feltámadt. (3-4) Látjuk, hogy Pál nemcsak a megfeszített Krisztust hirdette, hiszen ez önmagában kevés lenne, hanem a megfeszített és feltámadott Krisztust!

Vagyis minden igehirdetésünket, minden bizonyágtételünket, visszaemlékezésünket, jelen- és jövőbeni elképzeléseinket a megfeszített és feltámadott Krisztusról szóló örömuzenet hassa át!

Jézus Krisztus meghalt és feltámadt, ha ebből az evangéliumból kivennénk a feltámadás tényét, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, akkor üres lenne az evangélium. Többször hallhatjuk, vagy olvashatjuk ezt a szót: hiábavaló. Ez a szó, hogy hiábavaló, azt jelenti: üres. Sok mindent ki lehet venni, de ha az evangélium lényegét kivesszük - akár az életünkből is -, akkor nem marad semmi, akkor üres lesz minden.

Ezért, a mai első üzenet hangozzék úgy el, hogy Krisztus feltámadott, tehát van értelme az igehirdetésnek. A mi, Krisztus feltámadásáról szóló bizonyágtételünk az Isten Krisztust feltámasztó bizonyágtételén alapul.

Mindannyiunkra vonatkozik ez, nemcsak lelkipásztorokra: van értelme az igehirdetésnek. Úgy is lehet ezt mondani: van értelme a bizonyágtételnek.

Pedig hányszor gondoljuk, hogy nincs értelme, belefáradunk a bizonyágtételbe. Úgy gondoljuk, hogy akik felé mentő szeretettel vagyunk, mondtuk már nekik, nem hallgatták meg, nem mozdulnak, nem indulnak. Ó, falra hányt borsó! Aztán egyszer csak belefáradunk, és többet nem gyakoroljuk, elhallgatunk, pedig szólunk kellene!

Húsvét annak az örömuzenete: látjátok, mondja Pál: Krisztus feltámadt, tehát van értelme a bizonyágtételnek, van értelme az igehirdetésnek. Semmi extra dolgot nem tett Pál, „csak” hirdette az evangéliumot ott, ahova Isten kegyelméből eljutott. Teljesen mindegy, hogy bíborás asszony, egy rabszolga előtt vagy éppen főurak, magas beosztású politikusok előtt, Pál ugyanazt képviselte: Jézus Krisztus megfeszített, eltemették és feltámadt. Jézus él! Így tehát, mi is vegyünk bátorságot, mert ha az evangélium így terjed, akkor azt lehet mondanunk, hogy az evangéliumra senki sem jöhet rá magától, senki sem fedezheti fel magának, ha nem hirdettetik számára az evangélium.

A második üzenet: mivel Krisztus feltámadt, ezért van értelme a hitnek. Azt mondja itt az igénk: „ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok”. Innen látjuk azt, hogy mennyire együtt szemléli az apostol Krisztus halálát és feltámadását. Itt nem arról beszél, hogy Krisztus meghalt, és a ti bűneitek eltöröltettek, hanem arról, hogy ha Krisztus fel nem támadt, akkor még bűneitekben vagytok, hiábavaló a ti hitetek is. Ebből tanuljuk meg, hogy Jézus Krisztus valóban a bűnbocsánatot megszerezte nagypénteken, de húsvétkor szabja ránk, adja át nekünk. Húsvétkor lesz ez teljessé, hogy győzött Jézus, legyőzte a halált, „meghódoltatta ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.”

Harmadszor: Krisztus feltámadt, tehát van értelme a reménységnek.

Igaz, hogy konkrétan nem olvassuk, hogy akkor hiábavaló a ti reménységetek, de azt mondja az apostol: ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ha úgy vagyunk, hogy a halálunkkal mindennek vége, és nincs semmi utána: akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Negyedszer: Krisztus feltámadott, tehát van értelme a halálnak. Azt mondja Pál: kérdezhetné valaki, hogyan támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki?

Esztelen, amit te vetsz, nem kel életre, csak ha előbb megrothad. És amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem a búzáét, vagy valami másét.

Pál apostol ezt a képet használja. Azt mondja: vesd el! Mert hogyan lesz a halottak feltámadása? Úgy, hogy elveted a magot, búzáét vagy valami másét. Hasonló ahhoz, amit elvetettünk, de mégsem az. Más, de mégis hasonló. Nem csodálatos?! Van értelme a halálnak. Ha nem így megyünk a temetőbe, nem így búcsúzunk el szeretteinktől, akkor nekünk nincs élő reménységünk. Van értelme a halálnak is, mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Ha nem így készülünk a halálra, akkor nincs reménységünk. Nincs hitünk. Akkor hiába hallgatjuk az ígét.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül és „feltámaszt egykoron Megváltóm, hogy véle éljek”. Így tehát Krisztus keresztyének és húsvéti nyitott sírjának fényében van értelme a halálnak.

Ötödször azt mondja igénk, hogy Krisztus feltámadt, tehát van értelme a szolgáltatnak. Azt olvassuk az 58. versben: Ezért, szeretett testvéreim, legyenek szilárdak, rendíthetetlenek, ebben ne kételkedjete többé soha. Buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok vagy munkátok nem hiábavaló az Úrban. Tehát, van értelme Isten ígéje szerint a szolgáltatnak. Nem hiábavaló még akkor sem, ha látszólag úgy néz ki, hogy értelmetlen. Pál azt mondja: annyira van értelme, hogy azért nemcsak élni érdemes, hanem még belehalni is.

Azt mondja Isten ígéje: „Semmiel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem.” - Isten szolgálja pedig ezt mondja: ezért nemcsak élni érdemes, hanem meghalni is. Mert Krisztus feltámadt a halottak közül, tehát van értelme nem csak az Úrért meghalni, hanem az Úrért munkálkodni.

Erősen álljatok, mozdíthatatlanul, mert akkor erőtlenedünk el, akkor mozdulunk ki lelki stabilitásunkból, ha azt gondoljuk, hogy valami hiábavaló. Ne gondoljuk azt, hogy sziszifuszi munkát végzünk, ha Krisztusnak szolgálunk, mert ilyenkor van értelme a mi munkánknak és a szolgáltatnak, csak mi még nem látjuk azt.

Legyen ilyen a mi húsvét utáni életünk. Írja be Isten szívünkbe az ígét: van értelme az én lelki életemnek. Van értelme, hogy Jézusé vagyok, mert nemcsak rajtam és bennem végezte el az Ő újjászülő munkáját, hanem munkálkodik általam is. Tekintsünk Pál apostol alázas voltára, aki kitudta azt mondani: mint egy idétlen, torzszülött, a legkisebb, de még engem is felhasznál az Ő munkájában.

Adja meg az Úr, hogy a feltámadott Krisztus élete legyen látható a mi halandó testünkben, és az Ő szolgálata hallható általunk a világ felé! Ámen.

Isten áldjon Zsiga bácsi!

/N.R./

Megtérésem vargabetűje

Rendszerváltozás után, Gyöngyösön komoly oka kellett annak lennie, hogy vasárnap ne menjek templomba. Az akkori lelkeszünk, egyszer azt mondta igehirdetés keretében, hogy imádkozhatunk minden nap, járhatunk minden vasárnap templomba, és úrvacsorázhatunk is, de ha nem hiszünk az Úr Jézusban, elkárhozunk. Egy kicsit megnyugodtam, mert én hittem! Ellenben, nemsokára egy ige nagyon felkavart: „Nem mindenki, aki mondja Uram, Uram jut el a mennyek országába” Főleg azért voltam ideges, mert ezt a részt már többször elolvastam, de eddig nem tűnt fel ennek a fenyegető volta... Ettől kezdve nem volt nyugtom, amíg meg nem tudtam, hogy hova tartozom. Közben eljutottam Biatorbágyra is. Tulajdonképpen ott került fel a pont az „i”-re. Mármost, hogy megtéréskor rendezni kell az összes eddig elkövetett bűnöket, mégpedig vízszintesen azzal, akivel szemben elkövettem és függőlegesen az Úrral is... Biatorbágy azért is volt egy fontos állomás számomra, mert ott lehetőség volt arra, hogy olyan információkhoz jusson az ember, amiket igehirdetések alkalmával nem nagyon lehet hallani... Ilyenek a különböző - még ha ártatlanság bőrébe öltözve is - okkult praktikák veszélye: jóslások, (kártýából, kávézaccból, tenyérből), yoga, akupunktúra, horoszkóp stb. Az akupunktúra káros hatásáról nem tudtak meggyőzni, ugyanis részeseültem egy pár kezelésben és láttam annak a tudományos voltát (én mondtam meg mikor van a tú jó helyen). Egyszer a Lélek mégis arra buzdított, járjak a végére kinek van igaza. Ezért imádkoztam is, hogy az Úr győzzön meg erről, nehogy tévúton járjak, főleg, hogy még szükségem lesz ilyen kezelésre.

A válasz amit az idegyógyásztól kaptam igen meggyőző volt: „vallási, filozófiai háttere van, de tudomány”. Csak elámultam milyen hamar jött az Úrtól a válasz. De amint később megtudtam, ezért Biatorbágyon is imádkoztak értem! Mindazok ellenére, hogy a Bibliát rendszeresen olvasom több mint harminc éve, megdöbbenő, hogy nagyon fontos dolgokat mégsem jól értelmez az ember. Évekig lubickoltam olyan bűnökben (más templomba járó testvéremmel együtt), amikről nem tudtam, hogy bűn, hanem csak a „test cselekedetei” (Galáta levél 5,21). Sokat panaszkodunk egymásnak, közben pletykálkodunk, ítélezünk, aggodalmaskodunk, mi, a megtért emberek, köztük én is... A baj az, hogy nem is tudom, akkor hogy ossza meg az ember a gondjait, beszélje meg problémáját, hogy közben ne ítéljezen (egy Biblia órán talán lehetne erről beszélni...).

A Biatorbágyi esetem után elhatároztam, hogy csendesesen én is fogok imádkozni másokért, hogy ők is igaz hitre jussanak. Jutkával már több mint negyven éve ismerjük egymást, de a hit dolgában más véleményen voltunk. Abban egyeztünk meg, hogy ha egymáséi leszünk, ezt a témát többé nem vesszük elő, mert egyikünk sem tudja a másikat meggyőzni. Most Őt is feltettem az imádkozási listámra! Az nem volt megtöltve, hogy mindenki hite szerint éljen. Így én is jártam templomba többnyire egyedül, és otthon CD-ről igehirdetéseket hallgattam. Akarva, akaratlanul ezeket Jutka is hallotta, még ha csak foszlányokban is.... „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által”. Ez a hosszú évek eredményeként

beigazolódtott. A menyegzői koszorú egyik virágszálaként az imádságaimat látom. Ez egy kimondhatatlan öröm volt számomra, amit nem tudok eléggé meghálálni az Úr Jézusnak. Természetesen a sátán támadásba indult... Egyhamar próbára lettünk téve mind a ketten! Én tévesen adtam be Jutka adóbevallását, amit csak három év múlva vettem észre. A nyugdíjhivatalban azt tanácsolták, hogy az utolsó évet javítsuk ki, az előbbieket már úgy sem fogják ellenőrizni. Mindketten zaklatott lelki állapotban voltunk, olyannyira, hogy inkább lemondunk a jogosulatlanul megszerzett, nem kevés pénzről. Az igazi öröm az volt, hogy amikor ezt megtettük, béke volt a szívünkben és a pénz „elvesztése” annyi volt mintha valami bagatelltól váltunk volna meg! Mindezen örömeim mellett nagy bánatom, hogy a mindennapokban valahogy mégis elfeledem megkérdezni a döntéseim előtt, hogy tulajdonképpen mi is az Úr akarata ezzel kapcsolatban! Néhányszor megszólalt egy belső hang, támadt egy nem várt gondolat s ez mindig beigazolódtott, hogy jó volt... A Zsoltáros is azt mondja: teljes bizodalmod legyen az Úrban, a magad észére ne támaszkodjál! Arra vágyom, hogy a gondolatvilágomból az Úr ne maradjon ki egy cseppet sem. Az élet zajos rohanásaiban is legyen élő kapcsolatban vele! Mai szóhasználattal „on line”, hogy megtudjam az Úr akarátát, és tudjam cselekedni is azt. Ezt kívánom minden kedves Testvéremnek. Zsolt 25,4: „Utadat, Uram ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”

/Ny.Z./

Húsvéti játszóház

„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, ...” /Jn 3,36a/

Hálás szívvel köszönjük Istennek ezt az alkalmat, melyet április 8-án a gyerekek, a szülők és a szolgálók, mind együtt élhettük át a Húsvét történetéről szóló csodával.

Közel hetven gyerek töltötte meg a gyülekezetünk termeit és a templomkertet. Áhitattal halgatták a tanítást, kézműveskedtek, keresték az

elpotyogtatott tojásokat, lelkesen vetélkedtek és gyűjtötték a pecséteket a játékok során. Pihenésként, nagy örömmel majsolták az ízletes süteményeket.

Köszönjük mindazok szolgálatát, akik imádságukban hordozták az alkalmat, akik kétkezi munkájukkal segítettek, és mindazoknak, akik az alkalmon szolgáltak! *„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk ...” /Róm 12,6a/.*

Mindezt, legyen hála és dicsőség Krisztusnak!

/N.R./

In memoriam Ádám Jenő énekkar

A Jelenések könyvének 14. részének első öt verse alapján:

1-5: És láttam: íme, a Bárány ott állt a Sion hegyén, és vele száznegyvennégyezren, akiknek a homlokára az ő neve és Atyjának a neve volt felírva.

Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását, és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak.

És új éneket énekelnek a trón előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.

Ők azok, akik nem szennyezték be magukat nőkkel, mert szüzek, akik követik a Bárányt, ahova csak megy, akik áron vétettek meg az emberek közül, Istennek és a Báránynak szánt zsengeként, és szájukban nem találtatott hazugság: ők feddhetetlenek.

Az egyházi év tiszteletre méltó hagyománya szerint a Húsvét utáni IV. vasárnapot Cantate vasárnapnak nevezzük, hiszen a Húsvét öröméért, áldásáért, minden emberi értelmet maghaladó reménységéért, a megváltás titkáért, a megváltottak új éneket énekelnek.

Az Ószövetségben, „Izrael Húsvétjakor”, amikor száraz lábbal kelt át a nép a Vörös-tengeren, Izrael fiai rögtön Isten tetteinek magasztaló énekébe kezdtek /2Móz 15/. A babiloni fogságban is Ézsaiás próféta a hazatérés reményében szól, mert a hazatérés örökös öröm lesz a „Sionba”, eltűnik minden fájdalom és sóhaj /Ézs 51,10-11/.

Többé nem a szolgaság és keserűség sóhaja, hanem a magasztalás és hálaadás, Isten dicsőítése lesz az új ének.

Az idők folyamán az istentiszteleti éneklés fontossága miatt, a reformáció korától ez a vasárnap lett az egyházzene, az egyházi ének és zene vasárnapja.

De minden ünneplés félreérthető lehet, ha csak a kialakult ünnepekre tekintünk és elfelejtjük az ének, az új ének igazi tartalmát és mélységét. Mert ezek nélkül, csak az ünnepet és benne magunkat ünnepeljük Isten dicsőítése nélkül.

Pedig az ókori világban, minden imádság, minden Istenről való beszéd, ének volt! Mert az új ének: Isten nagy és hatalmas tetteinek elbeszélése, ami mögött minden emberi bűn, minden emberi kicsinyesség és nyomorúság eltöprel.

A Jelenések könyve, talán a legkilátástalanabb helyzetben íródott, mégis Isten Krisztusban, az ártatlan Báránban véghezvitt nagy Húsvétja után a reményteljes kicsiny kezdetet adja. Ebben a kilátástalan helyzetben szólal meg az új ének, a megváltottak éneke Isten magasztalásáról és országáról, amely nagyobb minden emberi birodalomnál. Megjelenik előttünk az üdvözült gyülekezet földi istentisztelete és a hatalmas mennyei istentisztelet, melyek között ott áll a Bárány, akivel a kettő összekapcsolódik. Ezért az új ének, amelyet száznegyvennégyezren énekelnek, nem a körülményekről, nem a lehetetlen helyzetről, nem az emberi erőfeszítésekről, hanem az Isten hatalmasságáról, kegyelmes szeretetéről szól, Akinek diszóság örökkön örökké!

Száznegyvennégyezren énekelnek új éneket, ami olyan mint a hárfá hangja, amit csak ők énekelnek, amit csak ők tanultak meg, akiket áron váltottak meg!

Nem az a lényeg, hogy száznegyven-négyezren vannak, hanem, hogy ott vannak, hogy szívből énekelnek és a megdicsőült, győztes Bárányt dicsőítik! Csak a megváltottak énekelhetik a megváltás örömét, csak a Vörös-tengeren átkeltek énekelhetnek a szabadítás csodájáról, csak az Isten népe hivatott beszélni Isten dolgairól, és énekelni szép zengéssel.

visszafelé vezető út a Vörös-tengeren sem!

A Bárány ott áll a Sion hegyén, egyedül Ő, aki előtt minden térd és hatalom meghajol. Isten és a győzedelmes Bárány megváltott húsvéti népe vagyunk, nem a csüggedés és a meghátrálás emberei!

Legyen tehát hitünk és új énekünk, hogy új életet nyerjünk!

Nem várhatjuk el, nem kérhetjük számon a világtól, a szomszédunktól azt, ami a mi feladatunk! El lehet merülni a világ csábító lehetőségeiben, lehet vég nélkül és önző módon ismételni a lehetőségeinket, csak az a kérdés, hogy a Bárány körül ki éneklie az új éneket!

Mert ez az új ének, nem a tegnapról, nem az ömberünkről szól, hanem a jövődőről. Ne feldjük, nem volt

Mindennapjainkban, gyülekezeti életünkben, szolgálatunkban lássuk meg a Bárányt, aki ott áll a Sion hegyén! Neki énekeljünk új éneket, aki az Atyával és a Sztélélekkal egységben vég nélkül él és uralkodik, mindörökkön örökké!

/Jel 5,13/ Ámen.

Imádkozzunk az énekkarért, az énekkari szolgálatokért, mert „... *nem halt meg, csak alszik.*”

/N.R./

Gyülekezetünk életéből

Presbitériumunk létszáma az elmúlt öt év során - többnyire lemondások miatt - kilenc főre csökkent. Katona Zsigmond gondnok úr február 21-én elhunyt. Nyolc fő maradt a gyülekezet vezetőségében, ami a törvényes létszám küszöbe. Az egyházi hat éves ciklus vége előtt így szükségessé vált a rendkívüli gondnok- és presbiter választás. A Választási Bizottság tagjaként Andor Gyuláné, dr. Ganofszy Kornélia, Körhegyi Ferencné és dr. Puskás Ernőné letette a bizottsági esküt a választási törvény betartására és a titoktartásra.

A gyülekezet tagjainak az új gondnok személyére és az új presbitérium tagjaira vonatkozó javaslatait ők gyűjtik össze, és 30 nappal a választás előtt javaslatot tesznek a jelenlegi presbitériumnak. A presbitérium dönt a választás időpontjáról, ami legkorábban június 18-án lehetséges. A Szentírás a presbiteri tisztségről a következő helyeken ad tanítást: 1 Timóteus 3,1-7; 2 Timóteus 2,24-25; Titusz 1,6-9 (a „presbiter” és a „püspök” a Szentírás üzenetében egymáshoz hasonló feladatra felruházott gyülekezeti személy).

„A presbiteri tisztség nem a reformáció találmánya, hanem a mennybe ment Krisztus ajándéka.” Kérem a gyülekezet tagjait és a véleményüket megfogalmazókat, hogy olvassák el az ige tanítását és így mérleljenek a javaslatételkor és a választás alkalmával! „A tisztségviselők megválasztásakor a gyülekezet tagjait nem vezetheti személyes vonzalom vagy ellenszenv, hanem csak azt tekinthetik, hogy mely testvéreket ruházott fel az Úr a tisztség betöltéséhez szükséges adottságokkal.” (Krisztusért és egyházért c. füzet) A jelölést a jelölteknek írásban kell elfogadniuk. A gyöngyösi gyülekezet presbitériumának 12 főből, valamint 4 pópresbiterből kell megalakulnia. A választáskor a legtöbb szavazatot kapott jelöltek tölthetik majd be a szolgálatot, de a jelöltek közé kerültek nem veszítik el a lehetőséget, hogy - amennyiben a választáskor szavazatokat kapnak - a későbbiekben ne léphessenek az esetlegesen távozók helyébe. Hogyan vélekedett Kálvin a választásról? „A fő dolog az, hogy csak egészséges hitűeket és szentéletűeket szabad megválasztani, olyanokat, akik ellen semmi olyasmit sem lehet felhozni, ami megfosztaná őket tekintélyüktől és szégyent hozna szolgálatukra.” (Institutio IV.3,12) „Az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes, aki szelidséggel neveli az ellenszegülőket.” (2 Timóteus 2,24-25)

Urunk áldását kérjük a Bizottság munkájára!

/K.K./

Hirdetések

Állandó gyülekezeti alkalmak

- Minden vasárnap: Gyöngyös Gyermek istentisztelet 10⁰⁰ órától
Gyöngyös Gyermekmegőrzés 10⁰⁰ órától
- Minden vasárnap: Istentiszteletek
1. vasárnap Domsztló 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Mátrafüred 14³⁰-tól, Atkár 16⁰⁰ órától
  2. vasárnap Vécs 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Karácsond 15⁰⁰ órától, Vámosgyörk 16³⁰-tól, Visonta 18⁰⁰ órától
  3. vasárnap Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Rózsaszentmárton 15⁰⁰ órától
  4. vasárnap Vécs 8³⁰-tól, Gyöngyös 10⁰⁰ órától, Gyöngyöshalász 15⁰⁰ órától, Adács 16³⁰-tól
1. hétfő Szolgálók bibliaórája 17³⁰-tól
  2. hétfő Női óra 17⁰⁰ órától, Kékkereszt 16⁰⁰ órától (Kórház - Pszichiátria)
  3. hétfő Férfi óra 18⁰⁰ órától
  4. hétfő Kékkereszt 16⁰⁰ órától (Kórház - Pszichiátria)
- Minden hónap utolsó hétfőjén: Imaalkalom 18⁰⁰ órától
- Minden szerdán: Bibliaóra Gyöngyösön 17⁰⁰ órától
- Minden kedden: Bibliaóra Mátraházán 17¹⁵-tól, Kékestetőn 18³⁰-tól
- Minden pénteken: Ifjúsági alkalom 17³⁰-tól

Rendkívüli alkalmaink

Június 5. Pünkösdhétfő – Gyülekezeti nap Mátrafüreden
Július 3-7. – Gyermekhét:

GYÖNGYSZEM

Kiadja:
A GYÖNGYÖSI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG

Szerkesztők:
Gyülekezetünk szolgáló közössége

Címünk:
3200 Gyöngyös Arany János utca 2.
tel: 06-37/311-563

**Ezúton kívánunk minden
kedves gyülekezeti tagunknak
és olvasónknak
áldott, békés Ünnepet!**

**Az Úr áldását kérjük a
Gyülekezetünkre!**